

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

19. Aarg. Nr. 8 Den 15. Januar 1870. Priis: 6 Sk pr. Exp.

Tale af Præsident Brigham Young,

afholdt i det nye Tabernakel i Salt Lake City den 10de Decbr. 1869.

(Fra „Deseret News.“)

Jeg haaber, at jeg skal være istand til at tale til Forsamlingen saaledes, at den vil kunne høre det. For at kunne dette, maa Forsamlingen lade være med at hvidske eller stoeie med Fødderne og maa lytte med Opmærksomhed. Jeg ønsker de Helliges Bønner til Understøttelse for mig, at jeg maa faae Styrke og Wiisdom til at sige nogle saa Ting, som kunne være gavnlige for Eder og for mig selv.

Vi have ikke sammenkaldt Biskopperne til nogen særskilt Forsamling siden Conferencens Begyndelse, og jeg ønsker derfor at sige nogle saa Ord til dem, som ere bestillede til at varetage og bestyre timelige Anliggender. Medens vi nyde Brødet for at vidne for Gud, Faderen, at vi altid ihukomme hans Søn Jesum Christum, lad os samle vore Tanker til at dyrke ham i Sandhed og anerkende ham i Oprigtighed og tro paa ham af vort hele Hjerte, saa at vi kunne

have Kjærlighedens Aand i vort Bryst, hvilken vil lære os at tilgive Andre deres Feil, ligesom vi haabe at faae vore tilgivne. Lad os søge at gjøre det ved denne Leilighed og ved alle andre Leiligheder, hvor Nadveren uddeles.

Mine Bemærkninger til Biskopperne formoder og haaber jeg ville være ligesaa lærerige for de Hellige, som udgjøre Warderne, over hvilke Biskopperne præsidere, thi de ere ligesaa meget som Biskopperne beskæftigede med at opbygge Guds Rige paa Jorden. Det Arbejde, som er paalagt de Sidste-Dages Hellige i denne Tidernes Fyldest store Huusholdning — Tidernes Tid — at opbygge Guds Rige, fordrer megen Kundskab fra Gud. Den tarvelige Historie eller det Afrids, som vi besidde af Propheternes, Jesu's og Apostlernes Afsagn, giver kun et meget svagt Begreb om Zions Opbyggelse paa Jorden, og uden Jesu Aabenbarelse til hans Folk, som ere kaldede til

at udføre Gjærningen, vilde det være aldeles utilstrækkeligt. Det vilde være for-gjæves Arbeide for et Folk at stole paa disse Udsagn alene ved Guds Riges og Loves Oprettelse paa Jorden, de Oprigtiges Indsamling fra Nationerne, Israels Huus's Husværelse og Beskyttelse og Forberedelsen af Veien til Menneskenes Sens Tilkommelse. Dette store Arbeide maa ledes og styres Dag efter Dag enten ved Jesu Christi, Faderens eller en Engels Aabenbarelse, eller ved nogle Sendebud, som Gud vil sende til Folket. Det vilde være unyttigt for noget Folk at forsøge at fuldføre dette Værk uden Præstedømmet.

Guds Søn's Præstedomme er fra Ewighed til Ewighed, uden Begyndelse og uden Ende. Det er uden Fader og Moder og uden Herkomst, det er den Magt, hvorved Jordkloder, saavel vor som andre, ere blebne og vilde blive dannede og hvorved de vedligeholdes. Det er den Magt, hvorved alle Kloder, som i Fremtiden komme i Tilværelsen, vilde blive organiserede, regjerede, styrede og opretholdte. Dette Præstedomme maa være blandt Menneskenes Børn førend de kunne forstaae Fremgangsmaaden ved Guds Riges Oprettelse paa Jorden. Det maa styre og regjere det Folk, som paatager sig at opbygge dette Rige, og Præstedømmets Ledelse vil gjøre sig gjældende i ethvert Forhold og vil styre enhver Green af det Arbeide, som udgjør den store Gjærning. Dette Præstedomme maa styre og regjere, thi ellers vil Folket aldrig blive fuldkommen.

Bisshoppernes Arbeide er mere anstrengende og eensformigt, mere slidende paa Taalmodighed og fordrer større Tro og større Kjærlighed end noget andet af Israels Væbters Arbeide. Ingen anden Klasse af Væbter fordrer saamegen Viisdom, Raade og Guds Kraft til at styre

Zions Anliggender paa Jorden, som den Klasse, der kaldes Bisshopper. Hvad der er Godt for Bisshopperne, er Godt for Folket, som de præsidere over.

Det er bleven sagt os i Skriften, at en Bisshop bør være ustraffelig. Han bør forstaae Alt; han bør forstaae at bevare sig selv i Oprigtighed for Herren, at hans Sind kan være ydmygt. Om der ellers er nogen Forskjel paa Israels Væbter, skal jeg ikke kunne sige, men hvis der er, skulle de, som ere kaldede til en Bisshops Embede, være mere fuldkomne end andre, men enhver Skabning, som har paataget sig Faderens Navn, som er i Himmelen, burde bestandig søge at leve efter den Hellig-Aands Tilskyndelse og i Ndhjelsen af det Lyz, den Viisdom og Kundskab, som udgaaer fra Faderen. For at kunne gjøre dette overeensstemmende med Guds Villie, fordres Menneskets hele Hjerte og Sind, som Jesus har sagt: „Du skal elske Herren din Gud af dit ganste Hjerte, og af din ganste Sjæl, og af dit ganste Sind, og af din ganste Styrke.“

Alle, som besidde Guds Søn's Præstedomme, skulle hengive dem aldeles til Nøgtelsen af deres Kald, ligemeget hvor tilsyneladende uanseet Kaldelsen monne være, thi den fordrer enhver menneskelig Anstrengelse. Hvis de Paagjældende kun ere Medlemmer i Guds Rige og Kirke, uden nogen særskilt Ordination, Begavelse, Salvelse eller Besegling, fordres deres udeelte Anstrengelse for at ære deres Stilling i Kirken og deres Tilværelse her paa Jorden for Himmelens Gud. Det vil fordrer Enhvers oprigtige Anstrengelse og ærlige Arbeide for at kunne opfylde deres Skabelses Maal her paa Jorden og sikkre dem evigt Liv i Guds celestiale Rige.

Skriften siger, at hvor Meget gives, fordrer der Meget. Dette Udsagn er

ligesaa sandt og gyldigt i vor Tid, som dengang det blev skrevet, og alle Folk ville ved den sidste Opgjørelse lære den Kjendtgjerning, at de skulle gjøre Regnskab for enhver Betsignelse, som er bleven dem tildeelt, for al den Kundskab, Viisdom, Oplysning og alle de jordiske Midler, som de have besiddet. Ligeledes for deres Etilling og deres Opførsel under deres forskjellige Kaldelser. Jeg kender ikke noget mere ansvarligt Embede end en Biskops.

Mange have antaget, at fordi de vare oprigtige nok til at omvende dem fra deres Synder og blive døbt til sammes Forladelse, og ydmyge nok til at faae Guds Naad, var Slaget forbi, Seiren vunden og et evigt Liv og en evig Herlighed var deres. Alle, som nære en saadan Tanke, ville tilsidst blive stusjede. Det er sandt, at Tro paa Gud og hans Søn Jesus Kristus og Lydig- heds til Livets og Saliggjorelsens Evan- gelium jerdres, men foruden alt dette skulle vi regjeres og styres af Guds Søns Præstedomme efter dette Evangeliums For- skrifter i alle vore Arbejder, Forretninger og Handlinger i hele Livet. Kunne vi, som Sidste-Dages Hellige, forstaae dette? Hvis vi ikke kunne nu, vil Tiden komme, da vi vilde blive nødte dertil. Det Spørgs- maal fremkommer ofte: „Hvad har en Biskop at gjøre med sit Wards Medlem- mer, naar de tjøbe Gaarde, dyrke Jor- den, vogte Hjørde, avle Kreatur eller Korn, handle med Varer, drive mecha- niske Arbejder eller grænse i Kunst og Videnskab?“

En siger: „Hvad har min Biskop med mig at gjøre, naar jeg vil handle eller bytte eller søge Binding i denne eller hiin Stad?“ Jeg vil kun i Korthed be- svare disse Spørgsmaal og sige, at han har Alt at gjøre med Eder og med mig selv. Dette kunde synes at være en for-

underlig Udtalelse, selv for Mange, som kaldes for Sidste-Dages Hellige. Der er Mænd og Qvinder i Kirken, som have iagttaget Præstedommet og dets Virknin- ger, indtil de have lært at forstaae Guds Fremgangsmaade og hans Forsyn med sine Børn, men Storsteparten af de Sidste- Dages Hellige ere uvidende desangaaende.

Hvis vi havde Broder Heber C. Kim- ball her, vilde han forklare det paa denne Maade: „Vi have havt Leer i Møllen i henimod fyrgetyve Aar, som er bleven æltet og æltet, og af og til er det bleven taget ud og prøvet, og det, som ikke dueede, er bleven lagt tilside, og det Ov- rige dannet til Kar; eller ogsaa, hvis det ikke var brugbart, kom det atter i Møllen og blev æltet om igjen paa Potte- magerens Viis. Desforuden grave vi bestandig i Bakkerne efter nyt Leer, som vi tjøre til og lægge i samme Mølle, det nye blandt det gamle og det gamle blandt det nye, og ælter det atter, indtil det egner sig til deraf at danne Vrekskar til Herren.“ Paa denne Maade vilde Bro- der Heber have forklaret Sagen.

Et Ord til de Nyankomne. Vi have hjulpet flere Tusinde hjem hertil iaar. Nozle ere vel komne ved egne Midler, men Mange ere blevne hjulpede. Hvad er Tanken hos mange af disse Ny- ankomne? Simpeltthen denne: Nu er jeg kommen hjem til Zion og nu vil jeg ar- bejde paa at blive rig. Jeg seer mig om for at faae Arbejde. Hvormeget faaer en Gipser eller Kalker om Dagen? 20 Dollars. Hvormeget faaer en Tapetserer om Dagen? 25 Dollars. Hvormeget faaer en almindelig Murer om Dagen? Han vil sikkerlig forlange 10 Dollars, „Vel,“ siger den Nyankomne, „jeg onsker ikke at gjøre Nogen bekendt med, at jeg tidligere har arbejdet for 2½—4½ eller 9 Rigsdaler om Ugen, for nu onsker jeg at tjene 5—10 Dollars ou

Dagen. Hvor kan jeg faae det, hvor kan jeg faae meest?" Det er Manges Hovebetyrning, og deres Sind higer efter Midler. Tænke Saadanne paa Zion? Nei, Zion vil tage Vare paa sig selv, Zions Konge eier hele Verden, og de sige: „Blot jeg kunde blive rig, det er Alt, hvad jeg onsker.“ Saadanne fare frem paa et ukjendt Gebeet, og for de selv vide det, have de tabt Troen paa Evangeliet. Dette er Uarsagen til de mange Bømer, Drømmerier og Indbildsheder og den megen Apostasi, som findes.

De Sidste-Dages Helliges hele Forretning burde være at opbygge Zion paa Jorden. Ligemeget enten de kom hertil for 22 Aar siden eller nylig ere ankomne. Enten de nylig ere døbte eller have været i Kirken i mange Aar. Eders hele Arbeide er at opbygge Guds Rige. En siger: „Jeg er ikke ordineret.“ Det gjør ingen Forskjel. „Er Du et Medlem af Riget?“ „Ja.“ Godt, vi onske, at alle Mændene og Qvinderne i Kirken vilde anvende al deres Tid til Zions Opbyggelse, siger Herren den Almægtige. Vi have ingen Tid at ofre til Spekulationer. Jeg har sommetider henviist til min egen Fremgangsmaade. Jeg formoder, at jeg var ligesaa fattig, da jeg samlede med de Hellige, som nogen Mand, der nogenfinde samlede med dem. Den Smule Giendom, jeg havde, da jeg kom i Kirken, gav jeg mine Venner og gif ud og prædikede Evangeliet alle vegne, hvor jeg kunde komme, indtil jeg blev kaldet hjem til Indsamlingsstedet, og jeg var dengang saa fattig, som nogen Mand kunde være. Det første Spørgsmaal, jeg gjorde Propheten, var: „Hvad kan jeg gjøre for at opbygge Zion?“ Propheten havde sagt os, at vi albrig burde anvende en Dag mere paa Opbyggelsen af Verdens Stæder, thi de Sidste-Dages Helliges Forretning var at opbygge Zion. Da jeg be-

gjærede Arbeide, fik jeg fuldt op at bestille, men de, jeg arbejdede for, havde ikke Noget at betale med. Man sagde: „Vi kunne give Dem Arbeide, men vi kunne ikke betale Dem en eneste Dollar eller Sixpence.“ „Jeg spurgte ikke om, hvad I kunne give mig, men hvor er Arbeidet, som skal udføres, jeg er her for at udføre det.“

Undskyld, jeg er kommen bort fra Emnet, men jeg kan ikke give nogen bedre Forklaring end anførte. Jeg har fra den Dag af arbejdet for Zion, istedetfor at arbejde for mig selv. Gud har givet mig de Midler, jeg eier, thi jeg har aldrig selv higit derefter. Jeg har skænket Guds Bærk, til hvilket han har kaldet mig, min udeelte Opmærksomhed, og han har gjort mig rig formedelst min Lydig-
hed i alle Ting og formedelst at jeg ikke har anvendt det Halve af mine Kræfter til andre Ting.

Lad Spørgsmaalet hos de Nyankomne, istedetfor, hvad de kunne faae om Dagen eller for dette eller hiint, være, hvad de kunne gjøre for at opbygge Zion, og lad Len, Penge og Midler ikke blive tagne i Betragtning, men stol paa Gud, hvis I onste at blive rige. Hvis I sætte Eders Hjerte til Rigdom, ville I ikke faae den, men hvis I sætte Eders Hjerte til Zion og Zion alene, ville I tidligere eller senere blive rige. Saameget til de Nyankomne. En Israels Udsatte kunde sige: Broder, har Du ikke Arbeide, som skulde udføres, jeg antager, Du prædiker saaledes for at faae det udført? Jo, jeg har, og det Arbeide, jeg onsker udført, er Zions Opbyggelse. Jeg onsker ikke, at I til mig eller nogen Anden skulle tilbyde Eders Arbeide uden Betaling, men naar I ere villige til at opbygge Zion, beviser dette, at Eders Hjerte hænge ved Bærket og I ville derved vise, om Eders Hjerte ere for Gud eller for Rigdom. Jeg onsker,

at alle Elbster og alle Sidste-Dages Hellige, naar de samles, ville sige: „Broder Brigham, Broder George eller Broder Daniel eller nogen anden præfiderende Broder, hvis I ønske noget Arbeide udført, er jeg her for at gjøre det, uden Hensyn til Betalingen; jeg faaer nok Noget at spise lige saa længe som de Dvrige.“

Er dette Præstedømmet? Det er Præstedømmets Virkninger. Den Mand, der elsker Guds Søns Præstedømme og Zions Opbyggelse, sætter ikke sit Sind til jordist Rigdom. Der kunde spørges, hvoraf jeg veed det; jeg veed det af Erfaring, og det er det bedste Beviis Nogen kan fremføre. Det man veed af Erfaring, veed man med Visshed. Hvad skulle vi da gjøre, siger det gamle Leer og det nye Leer, de Nyankomne og de, som have været her i flere Aar? Gaa til Eders Biskopper og siig til dem, at I ere her for at opbygge Zion og ønske at faae Kundskab om, hvorledes I bedst kunne gjøre det. Lad dem, som have været her i flere Aar og høstet Erfaring, sige: Hvad kunne vi gjøre for at opbygge Zion? I kunne maafee træffe en Biskop, som har saa mange jordiste Betyrninger og saa gjerne vil blive rig, at han ikke rigtig er istand til at give Raad, og derfor vil sige: Jeg veed intet Raad. Naar I træffe paa en saadan Biskop, da viid, at han er ikke i Opsyldelsen af sine Pligter; han er af dem, der stræbe mere efter jordist Rigdom end efter Zions Velfærd; han vil sige: „Byrden af at opbygge Guds Rige ligger paa Præsidentstabet, de Tolv og Missionairerne, som ere kaldede til at arbejde i Viingaarden — jeg har ikke Noget dermed at gjøre.“ Et ønsker jeg at sige til Biskopperne. Hvis I ikke hengive Eders hele Tid og Arbeide til Eders Wards Styrelse, vil Magten og Vren af det Præstedømme, som er

lagt paa Eder, omsider blive taget fra Eder og gibet til Andre. Jeg ønsker, at I ville høre det, o I Biskopper i Israæl. Jeg har allerede sagt, at Biskopper behøve megen Taalmodighed, og det er sandt; de behøve ogsaa megen Wiisdom for at rogte deres hellige Kalb. Jeg vil spørge: Har I nogensinde i Oprigtighed henvendt Eder til Faderen og i Jesu Navn bedet ham om Ophlysning og Kundskab, uden at have faaet hvad I behøvede? Jeg kan svare for Eder Alle: Aldrig! Hvad er Biskoppernes Pligt? Hvis de ere ansatte som Præsidenter saavel som Biskopper over deres Warden, bør de tage vare paa og styre ethvert af deres Wardenes Medlemmers timelige og aandelige Arbeide. Udføre de dette? Nei, de gjøre ikke. En Biskop kunde sige: Jeg vil nok veilede Folket, hvis det vil modtage min Veiledning. Jeg vil sige til Biskopperne, at hvis de ønske at være heldige med at styre alle deres Wardenes Anliggender, er det nødvendigt, at de selv gaae foran og vise Exemplet. Naar en Biskop er kaldet til at understøtte Hjemme-fabrikation og andre af Wardenes Interesser, burde han selv gaae foran og lade sin Familie forarbeide deres egne Hatte og Klæder. Maafee Biskopperne ville spørge det første Præsidentstab: „Udføre Eders Familier disse Ting? Jeg tilstaaer, de gjøre det ikke. Hvad skulle vi gjøre? Maafee vi skulle danne et Ward selv og oprette Hjemmesforarbeidelse, samt indbyde Saamange til at deeltage med os, som ville love at gjøre det samme. Hvis jeg var for fordringsfuld ligeoverfor mine Hustru, vilde de maafee forlade mig; hvilket vilde bedrøve mig meget, men maafee de gjorde bedre i at forlade mig end være med mig, saalænge de ikke ville lytte til mine Raad. Dette vil jeg overlade til Israæls Dmndomme. For mit eget Bedkommende, da vilde jeg heller

være her i disse Bjerge med 2 a 300 gode Eldster, og med dem stride imod hele Verdens Fordomme, end med en Million egenraadige. Liig Gideon, da han gik ud mod Medianiterne, vil jeg foretrække nogle Faa, som labe Vand som en Hund, hvis de ere af den rette Slags, for Millioner af nogen anden Slags. Vi kunde udrette Mere og gjøre det hurtigere og bedre end vi vilde være istand til med de Ugudeliges Mængde eller de, som ere tvivlraadige om Herrens Forskrifter.

Der kunde spørges, om dette indbefattes i Præstedømmet. Ja, det er Præstedømmets Virkning. Guds Sønns Præstedømme er evigt, det opfylder Rummet og styrer alle Ting. Dette Præstedømme er bleven aabenbaret fra Himmelen til Menneffenes Børn ved den Almægtige, skændt i en ringere Grad, og dets Virkninger begynde at vise sig.

Hvad er det største Mirakel, som kan udføres for Guds, Frelserens, Engles og Mørkets Beboeres Aasyn? Er det at opreise de Døde eller helbrede de Syge? Nei det er ikke. Det er at bringe et Folk til noiagtig Lydighed til Præstedømmets Styrelse. Dette er det største af alle Mirakler og det største Beviis for Gud, for den himmelske Hær, for Djævelene i Helvede og for Jordens Indbyggere, at de Sidste-Dages Hellige ere Guds Folk. Det største Mirakel, som kan udføres paa Jorden, er at gjøre Folket til Gæt ved Præstedømmets Magt. Dette storartede Arbeide hviler for Storsfedelen paa Præstedømmet hjemme, som indbefatter Biskopper, Præster, Lærere og Diaconer. I Kraft af det høiere Præstedømme fungere Biskopperne ogsaa som Præsidenter for deres Warder, men hvis vi havde Nogen i lige Linie nedstammende fra Aaron til Biskopper, vilde vi være nødsagede til at bestikke Dverpræster til

at præsidere over Warderne og Settlementerne. Jeg er redebon til at hjælpe Biskopperne og gjør det bestandig. Det første Præsidentstab er Guds Medarbejdere i Gud for at helliggjøre hele Folket, at bringe det til Kundskab om Sandheden, at aabenbare det Guds Villie og føre det frem Skridt for Skridt, indtil dets Embedsmænd kunne fungere agtværdig for Himmelen.

Nogle kunne sige: „Hvis Præsidentstabet ikke viser Exemplet, hvorledes kunne vi da følge efter?“ Hvis det bliver absolut nødvendigt, skulle vi foretage endnu et Skridt i denne Henseende og paalægge Israels Eldster at give tilkjende hvor mange af dem der ville opbygge Zion og tilsidesætte ethvert andet Rige og enhver anden Interessé paa Jorden. Dette vilde stramme Tøilerne. Denne Bog (Biblen) siger, at Guds Rige i de sidste Dage skulle være liig et Net, som kastes ud i Havet og samler af Alleslags, Gode og Daarlige. Dette Net samler nu fra hele Verden, og vi forvente, at de Gode og de Daarlige samles tilfammen. Det er endnu ikke rigtigt Tiden til at adskille de, som kun tildeels ere hengivne til Guds Rige, fra de, som ere fuldkommen hengivne dertil. Det er ikke overeensstemmende med Himmelenes Hensigt, at vi nu skulle foretage denne Adskillelse. Israels Eldster udsaae Guds Ords gode Sæd blandt Folket, og den, der ikke salder paa Steengrund og visner eller blandt Torne og bliver kvalt, fæster Rod og frembringer, nogen 30, nogen 60 og nogen 100 Fold. Der er en Mængde Klinte paa denne Ager. Skal vi rykke Klinten op? Nei, hvis vi gjøre det, ville vi rykke endeel af Hveden op med, derfor maae vi lade begge Dele voxe sammen indtil Adskillefestiden kommer. Naar Nogen salder fra Kirken, maae de naturligviis udelukkes, men saalænge de Hellige søge

at gjør Ret, maae vi bære over med dem.

Den store Gjerning at gaae ud i hele Verden og forkynde Folk, hvad de skulde gjøre, hviler paa Præsidentstabet og de tolv Apostler. Naar vi samles, bestikke vi Biskopper og Præsidenter. Hvor til? „Til de Helliges suldkomne Beredelse til Embedets Forvaltning, til Christi Regemes Opbyggelse, indtil vi Alle naae til Eenhed i Troen.“ I vide Alle, at jeg fra forst af har funden mange Feil hos Biskopperne, men jeg veed ikke af, at jeg har funden flere Feil hos dem, eller har irettesat dem mere end de fortjente, og vi kunne finde Feil hos den øvrige Deel af Folket med samme Ret som hos Biskopperne.

For at forklare Kjendsgjerningerne som de ere i dette Præstedømme: Sæt, at Folkene i et vist Ward ere forenede i Gud til hans Riges Opbyggelse paa Jorden, og de have en Biskop, som er langsom, sløv, forsømmelig i sine Pligters Udførelse, doven og manglende Anden til sin Kaldelse. Lad Medlemmerne af samme Ward være forenede i deres Tro og Gjerninger som een Mand, saa ville de derved, uden selv at mærke det, snart affæbige en saadan Biskop. Dette er Folkets Privilegium. Der fordres Noget af dem ligesaavel som af Biskopperne. De maae ikke sidde ned og sige, „Biskoppen vil dictere os,“ Biskopperne maae ikke sidde ned og sige, „de Tolv ville dictere os,“ de Tolv maae ikke sidde ned og sige, „det første Præsidentstabs vil dictere os,“ det første Præsidentstabs maa ikke sidde ned og sige, „lad Herren udføre det,“ men de bør Alle som een Mand staae frem i Guds Kraft for at opbygge hans Rige og overvinde Djævelens Magt paa Jorden.

Saa Ord endnu vil jeg sige til Biskopperne, og ønske, at de ville lytte der-

til. I alle Eders Handlinger, Raadgivning og Forhør i Eders Warder er det Eders ufravigelige Pligt, og dette Riges Authoriteter, Gud og Englene fordrer af Eder, at være i Besiddelse af en tilstrækkelig Deel af Guds Mand for at kunne domme Enhver i Retfærdighed uden Partisthed, og naar I have straffet en Mand, lad Eders Følelser være de samme imod ham som tidligere, og lev bestandig saaledes, at I kunne straffe et Barn, en Familie eller Eders hele Ward uden at nære Had. Hvis I ikke leve saaledes, leve I ikke overeensstemmende med Eders Kaldelse og Pligt. Fra denne Tid af ønsker jeg aldrig, at Nogen skulde komme til mig og sige: „En Biskop, en Præsident eller et Høiraad har afgjort en Sag med Partisthed,“ Enhver, som er kaldet til at præsidere eller domme, bør høre begge Parter i Sagen, lytte taalmodigt og lære Alt, og da ville I, hvis I have Herrens Mand, kunne domme i Retfærdighed.

Hvis Biskopperne vilde følge denne Vej, vilde de have Indflydelse i deres Warder, thi er dette ikke Tilfældet, er det fordi de ikke leve efter deres Privilegier, og ikke fordi Gud er forsømmelig. Saadanne Biskopper leve saaledes, at Guds Retfærdighed, Venlighed og Naade ikke kan naae til deres Hjerter, ellers vilde det være fylbt med Aabenbarelsens Mand, Kundskab og Biskdom, og de vilde sælde retfærdig Dom.

Disse Bemærkninger ere anvendelige, ikke alene for Biskopper, Præsidenter og Høiraad, men for Alle, som domme i Israel. Lev saaledes at I kunne domme efter den Herre Jesu Aabenbarelse, da ville I sælde retfærdig Dom; de Ugudelige ville ikke have Magt til at modstaae Eder, og de Ustyrbelige ville blive tilfredse og retfærdiggjorte og ville fryde sig i Israel.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Januar.

Bøn og Ordinanccr.

Vi offre nogle faa Ord til de Hellige angaaende den rette Maade at paa-
talde Herren i Bøn saut dens Hensigt og Virkninger.

At paa talde Herren er en Pligt, som paa hviler Enhver, og som bekjendt er
bleven udøvet af alle trofaste og retsrafne Mænd og Qvinder paa Jorden fra de
tidligste Tider indtil nærværende. Det er den simpleste og dog den høieste og
ædlest Form af Gudsdyrkelse. De Helliges Bønner burde offres til Faderen i Jesu
Christi Navn. „Og vi vide, at alle Menneſter maae omvende sig og troe paa
Jesu Christi Navn, og tilbede Haderen i hans Navn, og udholde i Tro paa hans
Navn indtil Enden, ellers kunne de ikke blive salige i Guds Rige.“ (See Pagtens
Bog, 2det Stykke, 6te Paragraph.) Da de Hellige ikke have nogen Bønnebog,
afpasset til de forskjellige Anledninger, hvori Bønner opsendes til Herren, burde
de hos dem selv have et Begreb om hvad der væsentligst fordrer ved de forskjellige
Anledninger, og stole paa den Hellig-Aands Diktat af saadanne Tanter, som ville
være passende til at fremkalde Ord, som kunne opstige til Naadens Throne som et
modtageligt Offer for Herren. Verden tager Feil i at den stoler paa Bogstaven og
altid benytter den samme Rømsse ved enhver Leilighed og derved affjærer den Hellig-
Aands Medvirkning. Blandt de almindelige Grundsætninger i Bønnen ville vi
fremhæve, at det, som er forhaanden, burde ikke forbigaaes, men først og fremmest
udføres, og er der nogen Hjertetsfølelse, som senere søger Udgang gjennem Ord,
forsømmes ikke Noget ved at følge Aandens Veiledning. F. Ex. Hvis man skal
offre Takfigelse ved Bordet og nedbede Betsignelse over den Mad, man agter at
nyde, da lad dette først blive udrettet, thi ellers kunde ved Ordnes Mangfoldighed
den egentlige Sag let blive glemt. Med Hensyn til at bede i Lørdag bør de Hel-
lige søge Viisdom og Aandens Veiledning for at kunne bede rettelig. I Familie-
fredse bør Enhver, som deeltager i Bønnen, ved sig selv gjentage de Ord, som blive
udtalte af Familiefaderen eller den, som ved denne Leilighed er Mund for Familien,
og Bønnen bør være saa omfattende, at den indeslutter saameget af Guds Gjer-
ning og saamange Oprigtige, som Vedkommende have Tro til at opholde. I For-
samlinger bør Hovedhensigten med Aabningsbønnen være at nedbede den Hellig-
Aands Betsignelse og Bistand over Talerne og Tilhørerne, at Alle ved den maatte
nyde Opbyggelse. Ligeledes at nedbede Guds Betsyttelse og Varetægt over hans
Gjerning, Tjenere og Dyrkelse paa den ganske Jord. Slutningsbønnen bør for-
detmeste angaae de utalte Bemærkninger og mulig udførte Ordinanccr, for at de
forordnede Virkninger kunne paafølge, og i enhver Bøn, under enhver Omstændighed,
bør der opsendes Takfigelse for erholdte Betsignelser, ligesom man bør undlade en
for hyppig Gjentagelse af Faderens Navn. Vi dele Apostlen Jacobs Anstuelſe, idet
han siger: „Retsfærdiges Bøn formaaer Meget, naar den er alvorlig.“

Til Præstedømmet ville vi sige, at alle Evangeliets Ordinanccr, Betsignelser

og Befeglinger, med Undtagelse af Daab, bør udføres i den Herres Jesu Christi Navn og med det hellige Præstedømmes Fuldmagt. Det er sandt, at Daabsordinancen gjør en Undtagelse, idet den udføres i Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands Navn. Det er med tilhyneladende god Grund bleven sagt, at Marsagen dertil er fordi Vedkommende, som bliver døbt, endnu ikke er Medlem af Guds Rige, men efterat den første Indlemmelsesordinance er udført, bør alle andre Ordinanceer foretages i den Herre Konges Navn, som man har viet sig til at tjene. De Hellige burde have fuldkommen Tillid til deres Konge og Mester, burde leve til hans Vre og ansee hans Sags Seir og sluttelige Triumph som useilbarlig og fuldkommen sikker, og efter at have lagt deres Haand paa Evangeliets Plov, burde de aldrig see tilbage. De Eldster, som administrere Nadveren, bør anvende de Ord, som ere blevne givne ved Aabenbaring. Eldsterne bør velsigne Olien paa følgende Maade: Holde Flaften uden Prop imellem dem og hellige og indvie Olien til Herren for de Syges Helbredelse, som enten indvendig eller udvendig benytte samme i Tro, og nedbede Guds Velsignelse og Kraft over Olien til at ledsage dens Administration.

Ved at give Haandspaalæggelse til en nylig Døbt bør den fungerende Eldste idet han nævner den Døbtes Navn, velsigne den som et ved Daaben indlemmet Medlem af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige og besegle den Hellig-Aand paa den. Ved at ordinere en Broder til en af Præstedømmets forskjellige Kaldelser bør Eldsten, som udfører Ordinanceen, kalde den Paagældende ved Navn til denne eller hiin Kaldelse og nedbede Guds Kraft og Velsignelse at ledsage ham i sammes Udførelse. Ved Salvelse med Olie og Haandspaalæggelse for de Syges Helbredelse bør Hovedformaalet være at befale Sygdommen at vige bort og nedbede Guds Kraft, Aand og Velsignelse over den Lidende til sammes Opreisning, hvorefter det vilde være passende at udtale nogle Ord til Trost eller Opmuntring, eftersom Aanden tilskynder. Ved smaae Børns Velsignelse vilde det være passende at bruge samme Fremgangsmaade, som den hellige Mand Simeon brugte, da han i Templet velsignede Barnet Jesum Christum, nedbedende over dem de hellige Engles Bevogtning, paadet at de kunne leve paa Jorden og blive nyttige Medlemmer i Guds Rige og hjælpe til at oprette Retfærdighed, at de derved kunne blive Arvinger til Fædrenes Forjættelser til de Trofaste. Det bør ihukommes at velsigne Barnet med det Navn, som dets Forældre eller Bærger har givet det, og derefter indgive Barnets og Forældres eller Bærgers Navn, samt Datoen og de fungerende Eldsters Navne til Indførelse i Grenens eller Conferencens Bøger, ligesom enhver anden Ordinance, hvorover Optegnelse sker.

Det er ikke med disse Bemærkninger Hensigten at lægge Vaand paa de Hellige i deres Uttringer af saadanne Ord, som ved Inspiration kunne gives dem i Bonnens Time, men simpelthen at de maae kunne være tilhjælp for saadanne Eldster og Hellige, som mangle Erfaring i disse Ting, og vi haabe, at Alle ville antage Apostlens Formaning, hvor han siger: „Været ikke luntne i Eders Tver; værret brændende i Aanden; tjener Herren.“

Correspondance.

Amerika.

Piedmont, Wyoming Territorium, den 12te Decbr. 1869.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder!

Det er med Glæde i Hjertet over de lykkelige Timer, jeg tilbragte i Deres Selskab i Kjøbenhavn og over de gode og nyttige Lærdomme, jeg har modtaget, medens jeg var Missionair i Skandinavien, at jeg tilskriver Dem disse Linier. Idet jeg nu er her i det af Herren forjættede Land, føler jeg til at bede Gud velsigne Dem, Broder Smith, der var et Medskab i Herrens Haand til at hjælpe mig hertil. Ved min Ankomst til Huntsville i Utah Territorium fandt jeg Venner, som med Glæde modtog mig, og jeg følte mig velsignet ved at være mellem Herrens Folk. Da jeg imidlertid havde Pligter at udføre, som krævede Penge, tog jeg hertil for at arbejde paa Jernbanen. Jeg tjener nu 1 1/2 Dollars om Dagen og har deuden fri Station, saa jeg tvivler ikke paa, at jeg jo nok vil kunne opfylde mine Forpligtelser.

Jeg søger at leve et helligt og reent

Livnet. Flere af sidste Aars Emigranter arbeide her, og de danske og svenske Brodre ere gode Folk, hvilket ikke kan siges om de saa engelske Brodre, som ere her, idet disse ere forfaldne til Drukkenstab og Slagsmaal. Jeg længes efter atter at komme til Fredens Dale, for der gjen-nem Herrens Tjenere at faae Føde for min uødelige Mand. „Mormonismen“ er for mig Sandheden, aabenbaret til Propheten Joseph Smith, og Brigham Young er en Guds Mand. Om jeg net og bliver tro til Enden, vil jeg blive frelst ved „Mormonismen.“ Da vi om-trent boe som Gremiter her, har jeg ingen Nyheder at meddele. Med det Ønske, at disse Linier maae træffe Dem ved god Helbred og i Nydelsen af Manden til Deres høie Kaldelse, tegner jeg mig Deres ringe Broder i Evangeliet

N. Grahn.

Norge.

Drammen, den 29de December 1869.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder!

Det er mig en kjær Pligt at skrive til Dem og underrette Dem om min Stillning. Jeg har nu været her i Norge i 4 Maaneder, og i den Tid besøgt 5 Districter. De omreisende Eldster og de Hellige have anvendt den største Flid for at gjøre mig Tiden behagelig. De

Hellige boe meget adspredte og ere, som De veed, for Storstedelen fattige, men trofaste og gode Sjæle, som med Længsel imødesee Befrielsens Dag. Det er her som overalt, de Bemidlede ere reiste og have efterladt de Fattige. Jeg har trostet dem med, at om de forblive trofaste, vil Da-

gen ikke være fjern, da de ville faae deres Længsel opfyldt. De omreisende Udstyter her i Norge ere virkelig trofaste Mænd og nidkjære for at fremme Herrens Værk. Størsteparten af dem har været paa Mission i 5 a 6 Aar, men desuagtet føle de ikke Træthed, men arbejde med Liv og Kraft i deres vidtstrakte Arbeidsmarker. Trondhjems District har jeg ikke besøgt endnu, af den Grund, at det er saalangt fra Christiania og de Hellige ere adspredte endog indtil 200 Mile nordensfor Trondhjem, og med de Kræfter og Midler, som staae til min Raadighed, kan jeg

ikke foretage denne Rejse paa denne Aarstid.

Jeg nyder stor Trost og Glæde ved at arbejde under Broder Fjeldsteds Veiledning, og min største Glæde er at arbejde for Sandheden. Mange Fremmede besøge vore Forsamlinger og endeeel blive døbte.

Med det Ønske, at disse Linier maae træffe Dem ved god Helbred, forbliver jeg Deres ydmyge Broder og Medarbejder

L. P. Borg.

Aarhuus, den 4de Januar 1870.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder!

Deres Skrivelse af 19de s. M. er modtaget og jeg talter for samme.

Jeg ankom hertil Aarhuus for faa Dage siden fra en Tour til den sydlige Deel af min Arbeidsmark, og har nu siden Conferencemødet besøgt alle Grenene.

De Hellige have det i Almindelighed godt, endstjøndt der for Tiden er endeeel Arbeidsløshed og Mangel paa Fortjeneste. De Hellige, som vare til Conferencemødet, minde med Glæde og Taknemmelighed de lykkelige Timer, de tilbragte i Deres og Brodrenes Selskab. Det er mig en stor Glæde at kunne sige, at Majoriteten af de Hellige føle en levende Interesse for Guds Rige og ere villige og redbonne til at gjøre Alt, hvad de kunne, for at fremme denne Gjerning, ved efter bedste Evne at opfylde deres Pligter, vel vidende, at de kun derigjennem kunne høste Velsignelser.

Det arbejdende Præstedømme bestaaer af nidkjære og trofaste Mænd, som ikke

skye nogen Uleilighed for at forkynde Evangeliet for deres Medmennesker, og det er mig en Glæde at melde, at der paa enkelte Steder ere gode Udsigter for Værkets Fremme, idet vore Forsamlinger overføres af ikke faa Fremmede, som lytte til vore Bidnesbyrd med Opmærksomhed.

Det er vort forenede Haab til Herren, at vore Bestræbelser for at fremme hans Sag, maae i sin Tid blive kronede med Held og velsignede med Frugter.

Hvad mig selv angaaer, da er jeg glad og tilfreds i min Plads, men føler min Ufuldkommenhed til at varetage et saa høit og helligt Kald, som jeg i min Ungdom er sat til. Jeg veed, at Sandheden vil seire og at Herren er istand til at udføre sin Gjerning, om han end bruger svage Redskaber. Broder S. P. Olsen fra Utah er ankommen hertil, og jeg er taknemmelig for hans Hjælp og Bistand og hyder ham paa egne og de

Helliges Vegne hjertelig velkommen. Broder Laurig Larsen er fortiden iblandt os, og oymuntrer, glæder og velsigner de Hellige ved sine faderlige Raad og Formaninger. Med kjærlig Hilsen fra de

Hellige her samt Brodrene L. Larsen og H. P. Olsen tegner jeg mig Deres i Evangeliet ydmuge Broder og Medtjener
Joh. H. Hougaard.

Marhuus, den 5te Januar 1870.

Præsident Jæsse N. Smith.

Kjære Broder!

Deres meget velkomne Skrivelse af 30te j. M. har jeg modtaget og er hjertelig taknemmelig for samme.

Siden jeg skrev fra Odense har jeg i Forening med Broder Mortensen havt Leilighed til at aflægge Vidnesbyrd for en stor Forsamling, idet Salen var aldeles opfyldt af opmærksomme Tilhørere, og det kan vel ikke feile, at Frugterne ville vise sig ogsaa i Odense.

Vi besøgte Alesens og havde der nogle interessante Samtaler med private Familier, som vare villige til at høre vore Principer.

Efter at have nydt Broder Mortensens og de Helliges Gjæstfrihed paa Byen, forlod jeg dem med Følelser af Erkjendtlighed og med Bøn til Gud for deres Velfærd. Paa min Reise hertil var jeg forsamlet med de Hellige i Fredericia, Veile og Horsens. Ved min Ankomst hertil blev jeg venlig modtaget af Broder Hougaard og de Hellige. Vi vare Alle glade ved at have Broder Olsen iblandt os, som just er ankommen fra Utah, medbringende den gode Aand og Indflydelse, som gjør sig gjældende blandt de Hellige der.

I Søndagsaftes havde vi en festlig Sammenkomst paa Salen, og den gode Orden og Harmoni, som herskede, kunde næsten sammenlignes med den Maade,

hvorpaa de Hellige gaae frem i vort kjære Bjerg hjem.

Vi have holdt en god Forsamling i en Landsby og agte imorgen Aften at holde Forsamling i Byen Sleth, en Miilsvei herfra. Jeg har tidligere overværet tre store Forsamlinger i denne By, og ved en af disse forsøgte tre Skolelærere at modbevise „Mormonismen,“ men det gik med deres „Beviser“ som med alle andre af samme Slags. Naar Sandheden ikke vil staae til, tages der Tilflugt til Logn og falske Bestyrdninger, men takket være Herren, at Sandheden er stærk nok til at bære sig selv, og den vil bestaae, naar alle falske Bestyrdninger synke i Forglemmelse. Forstkommende Fredag agter jeg i Forening med Broder Olsen at gaae til Randers og derfra til Aalborg.

Det er mig en Glæde at erfare den Ridkjærhed for Bærkets Fremrullen, som gjør sig gjældende blandt Brodrene i disse Lande, og min Bøn er til Herren, at han vil give mange Fald.

Brodrene Hougaard og Olsen forene dem med mig i en kjærlig Hilsen til Dem og Brodrene G. Larsen og Joh. S. Petersen, og forbliver jeg Deres Broder i den nye og evige Pagt

Laurig Larsen.

Aalborg, den 6te Januar 1870.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder!

Det er med taknemmelige Følelser til det Bæsen, som styrer alle Ting, at jeg meddeler Dem, at her i den sidste Tid ere blevne Adskillige tillagte Menighed, og Nogle have givet tilkjende, at de onste at blive dohte med det Første. De Hellige, saavel i Bessyssel som her, ere virksomme i deres fattige Stilling, men det er vanskeligt for mange af Brodrene at saae Arbeide i denne Tid. De i Verden bedre Stillede søge at berige sig paa de Fattiges og Undertryktes Bekostning, idet kraftige Mænd og Familie-

fædre maae arbeide for 6—8—12 Sk. om Dagen. Til de Helliges Opmuntring havde vi en Sammentomst paa Salen Nytaarstag, og ved Brodrenes Sammenstud bleve henved 130 Individer bespiste osv. Alt gik med god Orden. Vor Forsamling sidste Sondag overværedes af 20—30 Fremmede. Min Broder er i Hjørring. Maa Gud velsigne Dem, kjære Broder, og os Alle, onster Deres ringe Medarbeider

James Jensen.

Sverrig.

Stockholm, den 7de Januar 1870.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder.

Med Glæde kan jeg meddele Dem, kjære Broder, at min Helbred er god og jeg er lykkelig ved at arbeide i denne Conference. De Hellige ere gode og onste at opfylde deres Pligter efter bedste Evne, men her er endeel Fattigdom formedelst Arbeidsløshed. Jeg har søgt at lære de Hellige, at uden de give Herren, hvad der tilkommer ham, ville de ikke have Krav paa hans Velsignelser i saa rigeligt Maal. Om de Hellige holde dem nær til Herren, vil Herren holde sig nær til dem og gennemtrænge Sjælene med Evangeliets Kraft og Glæde.

Udsigterne for Evangeliets Fremme ere paa mange Steder gode. Guds Aand arbeider meget paa Folket og vore Forsamlingsstale ere overfyldte af Tilhørere. De Fremmede lytte med Opmærksomhed, og vi have her i Byen i den sidste Tid doht 8 og jeg haaber, at Flere ville snart

følge efter. Fra Uppland, Norrland og andre Dele af Conferencen indløbe gode Efterretninger om Bærkets Fremgang, og med Guds Hjælp haaber jeg, at vi ville kunne udføre et godt Arbeide. Det er min Anskuelse, at der findes mange retfærdige Mennesker i det nordlige Sverrig, som i sin Tid ville saae Kundskab om Gud og den Frelsningsplan han lagde ved Jesum Christum.

Jeg onster Dem, kjære Broder Smith, i Forening med Broder L. Larsen, Brodrene paa Contoiret, samt alle de Hellige et lykkeligt Nytaar, at vi Alle i Forening maae have Kraft til at vise et godt Exempel, saaledes at Menneskene kunne troe os formedelst vore gode Gjerninger. De er hilset fra Brodrene Chrngræn og Schulterqvist og alle de Hellige her. Deres Broder i Evangeliet

Eric Peterson.

Joseph Smiths Levnetsløb.

October 1841.

(Fortsat fra Side 112.)

Søndag den 3die.

Conferencen aabnedes med Bøn af Vidste H. C. Kimball. De tolv Apostler bad Præsident Joseph Smith at give Instruger om Lærdommen, Daab for de Døde, hvortil den store Forsamling lyttede med udeelt Opmærksomhed. Han beviste, at Daab for de Døde var det eneste Middel, hvorved vi kunde staae som Frelser paa Zions Bjerg. Proclamationen af Evangeliets første Principer var et Middel til Frelse for hvert Menneſte som Individ betragtet, og det var Sandheden og ikke Menneſtene, som frelste, men ved at gaae igjennem Evangeliets Ordinancer for Andre, kunde man blive et Redskab til at bringe en Mængde Slægtninge ind i Guds Rige.

Han forklarede Forskjellen paa en Engel og en tjenstgjørende Aand. Den første er et Væsen, med forklaret Legeme og Aand forenede ved Opstandelsen, som betjener andre Væsener ligeledes med Aand og Legeme. Den anden er en Aand uden Legeme, som besøger og betjener andre Aander. Jesus Kristus var en tjenstgjørende Aand, saalænge hans Legeme hvilede i Graven; han prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring og opfyldte derved en væsentlig Deel affin Mission, uden hvilken han ikke kunde have fuldkommet sin Gjerning eller gaaet ind til sin Hvile.

Efter sin Opstandelse viste han sig for sine Disciple som en Engel. De, som bleve borttagne fra Jorden, saasom Enoch, kunne ikke indgaae til Hvile førend de have gennemgaaet en Forandring liig Døden. Hensigten med saaledes at tage dem herfra er, at sende dem paa Mission.

Englen, som viste sig for Johannes paa Den Patmos, havde gennemgaaet

Opstandelsen. Jesus Kristus besøgte og betjente efter sin Opstandelse dem, der vare borttagne fra Jorden, og dem, der vare opstandne af Graven. Ligeſaa Adam indtil nærværende Tid strækker sig en Række af Myndighed, som enten Mænd paa Jorden eller Opstandne have besiddet.

Den eneste Vej til at faae Sandhed og Viisdom er ikke at søge den i Bøger, men at paakalde Gud i Bøn og derved faae guddommelig Underviisning. Det er ikke mere utroligt, at Gud vil frelse de Døde, end det er, at han vil opre i se dem.

Der vil aldrig blive nogen Tid, hvor Aanderne ville blive for gamle til at nærme dem Gud. Hans Naade og Tilgivelse kunne Alle naae i deres Tid, som ikke have begaaet den utilgivelige Synd, som ikke kan tilgives hverken i denne Verden eller i den tilkommende. Der gives en Vej til Løsladelse for de Dødes Aander, nemlig Præstedømmets Magt, som løser og binder paa Jorden. Denne Lærdom viser sin Herlighed deri, at den fremviser Storheden af Guds Naade og Barmhertighed og Udstråfningen af den Plan, som er lagt til Menneſtenes Saliggjørelse.

Denne herlige Sandhed er beregnet paa at forøge Forstanden og understøtte Sjælen i Modgang, Banskelighed og Nød. F. Ex., antag, at to Mænd, Brødre, ere lige begavede, lærde, dydige og elstverdige, og vandre i Retfæffenhed og overeensstemmende med en god Samvittighed samt opfylde deres Pligter saavidt de ere istand til at kjende dem gjennem Traditionens muddrede Strøm, eller af Naturens Boges overflattede Blade. Den ene døer og bliver begravet, uden at have

hørt Forligelsens Evangelium, som senere sendes til den anden, der hører og ananner Saliggjorelsens Budskab og bliver Arving til det evige Liv. Skal den ene nyde Herlighed og den anden sendes til haabløs Fortabelse? Gives der ingen Leilighed for ham til at undkomme? Sectismen svarer: Ingen! Ingen!! Ingen!!! En saadan Idee er værre end Gudsfor nægtelse. Sandheden vil tilintetgjøre enhver saadan Skindhellighed og Selvretfærdighed. Secterne ville blive sigtede, og de, som ere oprigtige af Hjerter, ville komme frem, medens deres Præster ville blive efterladte midt i deres Fordærvelse.

Mange Indsigelser blive fremsatte mod de Sidste-Dages Hellige, fordi de ikke ville indromme Secternes Daabs Gyldighed, og heller ikke ville anerkjende de forskjellige Secters Ugthed. Det vilde være ligesom at komme ny Viin i gamle Læderflasker eller gammel Viin i nye. Hvad nye Aabenbaringer i de gamle Kirker? Nye Aabenbaringer vilde gaae igjennem Bunden af deres bundløse Svælg. Ny Viin i gamle Flasker? Flaskerne vilde gaae itu og Vinen spildes. Sadducæer i den nye Kirke? Som gammel Viin i nye Læderflasker vil trænge gjennem Porerne og gaae tabt, saaledes vilde Sadducæer og Skindhellige, bespottende Myndigheden, strande paa Forargelsens Klippe, blive udelukte og fortabte, efterladende Gjenslyden af deres Klynten.

Derefter sammenlignede han Secterne med os. De forfaste Alle, som ikke stemte overeens med dem i deres Meninger, og ere kun forenede i een Ting, nemlig, at forfølge de Hellige, medens vi troe, at Alle kunne blive frelstede baade i denne Verden og i den tilkommende, med Undtagelse af Mordere og Apostater.

Denne Lærdom fremviser i et klart Lys Guds Wiisdom og Barmhertighed ved at indstifte en Ordinance for de Dø-

des Frelse ved Daab, forrettet af Stedfortrædere herpaa Jorden, hvorefter deres Navne vilde blive optegnede i Bøgerne i Himmelen og de selv blive domte efter deres Gjerninger i Rjodet. Denne Lærdom gaaer igjennem hele Striften, og de Hellige, som forsømme at varetage de nødvendige Ordinance for deres afdøde Slægtninge, vilde sætte deres egen Salighed paa Spil. Tidernes Fyldes Huusholdning vil bringe Alt, hvad der er bleven aabenbaret i tidligere Huusholdninger, for Lyset og ligeledes andre Ting, som aldrig for ere blevene aabenbarede. Han anførte Propheten Malachias's Ord: „Seer, jeg sender Eder Elias, Propheten, førend den store og forfærdelige Herrens Dag kommer. Og han skal omvende Fædrenes Hjerter til Børnene, og Børnenes Hjerter til deres Fædre, at jeg skal ikke komme og slaae Jorden med Van,“ og tilføiede, for tillige at gjenoprette Alt i Christo.

Han bekendtgjorte derpaa, at der ikke vilde blive mere Daab for de Døde, førend Ordinance kunde blive udført i Herrens Huus, og at Kirken ikke vilde afholde nogen Generalconference førend den kunde samles i nævnte Huus; thi saaledes siger Herren.

Ven af Præsident Hyrum Smith. Udsat en Time.

Eftermiddag, aabnedes Conferencen med et Sangchoeret sang Psalmen Nr. 105. Vn af Ældste Lyman Wight.

Præsident W. Young talte til Ældsterne i længere Tid om Vigtigheden af at prædike Evangeliets første Principer i Verden og lade Rigets Hemmeligheder blive prædiket blandt de Hellige. Ligeledes, at mange Ældster vilde gjøre bedre i at blive hjemme og arbejde paa Opførelsen af Herrens Huus, og at deres Arbejde der vilde være ligesaa modtageligt for Herren, som naar de reiste ud, og til større Gavn for Kirken. Saa og maae

de, der reise ud, have et anbefalingsbrev fra Authoriteterne, da de ellers ikke ville blive anerkjendte af Authoriteterne, hvor de reise hen. Saavel de, der reise, som de, der blive hjemme, burde yde store Bidrag til Kirken end hidtil.

Ældste Lyman Wight fulgte efter med lignende Bemærkninger og frabad sig sin Mission at indsamle Gaver til Templets og Nauvoo Housens Opførelse.

Conferencen bestilte Elias Higbee, John Taylor og Elias Smith til at søge Congressen om Opreisning og Skadeserstatning for det Tab, Kirken havde lidt i Missouri. John Taylor Overbringer af Ansøgningen.

Choret sang Psalmen Nr. 125. Von af Præsident John Smith.

Mandagen den 4de.

Conferencen samlede. Von af Ældste George A. Smith.

Præsident Joseph Smith gav Forklaring over Kirkens Stilling i timelig Henseende, hvis Forvaltning var over-

draget til ham ved en Generalconferenc i Quincy. Tilskjendegav paa hvilken Maade han havde udført Forvaltningen, saut Stillingen af Kirkens faste Gjenstande. Vedtaget, at Ældste Reuben Mc Bride faaer Fuldmagt fra Kirken til at ordne dens Forretninger i Kirtland, som vare efterladte i en uafgjort Stilling af afdøde Ældste Oliver Granger.

Von af Ældste Lyman Wight. Udsat en Time.

Eftermiddags Conferencen aabnedes med Von af Præsident John Smith.

Ældste Lyman Wight talte om Betaling af gamle Gjældsbeviser fra Kirtland og Missouri.

Præsident Hyrum Smith meddeelte Conferencen, at han var kommen i Forlegenhed ved at gaae i Caution for en vis Hr. Eaton i Kirtland.

Conferencen vedtog, at benytte Kirkens Midler til Betaling af Forbringen. (Fortsættes.)

Indhold.

	Side.	Side
Tale af Præs. B. Young	113.	Correspondance 122.
Redaktionens Bemærkninger (Von og Ordinaner)	120.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) 127.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal tilbenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. C. Bording.